

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/31/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201709
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014201709.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu L. K., trvale bytom E. XXD, XXX XX W., právne zastúpeného Mgr. Jurajom Vlkovičom, advokátom, so sídlom kancelárie Kozmonautická 9, 821 02 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova ul. č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie oznámenia žalovaného č. SPOU-PO-454-3/2014 z 12. augusta 2014, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/218/2014-36 z 12. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/218/2014-36 z 12. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu žalovaného (ukončeného písomnosťou - oznámenie k podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania pod číslom SPOU-PO-454-3/2014 zo dňa 12. augusta 2014), ktorým tento 12. augusta 2014 zamietol jeho návrh z 24. júna 2014 na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania - rozhodnutia o rozklade č. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011 a vrátenia veci na nové konanie a priznanie náhrady trov konania.

Krajský súd, po tom ako ustálil, že žalobou napadnuté oznámenie (s charakterom rozhodnutia vydaného ako právno-aplikačný akt) možno považovať za rozhodnutie podliehajúce súdnemu prieskumu podľa piatej časti O.s.p., dospel k záveru, že žaloba neobsahuje opis žiadnych skutočností, z ktorých by bolo možné konštatovať, že napadnuté právoplatné rozhodnutie žalovaného by bolo v rozpore s právnymi

predpismi, resp. inými predpismi, pričom na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nemá účastník správneho konania právny nárok, ale ide o kompetenciu pripadajúcu správneho orgánu. Inštitút preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania je mimoriadny opravný prostriedok dozoru uplatňujúci sa vo výnimočných prípadoch a týkajúci sa právoplatných rozhodnutí správnych orgánov, ktorý možno úspešne uplatniť iba za splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z ust. § 246 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“) a to v prípade dodatočného zistenia rozpornosti preskúmaného právoplatného rozhodnutia správneho orgánu s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, pričom pri preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa vychádza z právneho stavu a skutkových okolností, ktoré jestvovali v čase vydania prieskumu podrobujúcemu sa rozhodnutiu.

Krajský súd vzhľadom na žalobcom uvedené dôvody pre vyhoviecie návrhu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, poukázal, že zmena skutkového stavu veci nie je dôvodom na vyhoviecie návrhu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, ale je dôvodom na obnovu konania, ktorú si žalobca v správnom konaní aj uplatnil. Zároveň krajský súd poukázal na skutočnosť, že správnosť zisteného skutkového stavu veci v pôvodnom konaní správnych orgánov potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v konečnom dôsledku rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 74 z 2. marca 2011 v spojení s rozhodnutím Ministra vnútra Slovenskej republiky o rozklade č. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011). Najvyšší súd vo svojom rozsudku (sp. zn. 5Sžo/14/2013 zo 17. decembra 2013) konštatoval, že vykonanie dokazovania prebehlo riadne a mal za preukázané, že žalobca dňa 07. januára 2011 v čase mimo výkonu služby viedol motorové vozidlo, pričom po kontrolovaní hliadkou polície sa odmietol podrobiť dychovej skúške ako aj odberu krvi na zistenie alkoholu, čím porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a zároveň boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ. V rozsudku Najvyšší súd SR uviedol, že posúdil formálne a obsahové náležitosti preskúmaných rozhodnutí oboch správnych orgánov (Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 74 z 2. marca 2011 v spojení s rozhodnutím Ministra vnútra Slovenskej republiky o rozklade č. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011), nevzhliadol ich nezákonnosť, boli podrobne a náležite odôvodnené a vysporiadané so všetkými vznesenými námietkami, preto považoval krajský súd dôvody uvádzané v žalobe za účelové. Ostatné žalobcové námietky (nezbavenie povinnosti mlčanlivosti vypočutých členov policajnej hliadky, zrušenie disciplinárneho rozkazu) krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považoval za nedôvodné a zároveň nezistil namietané, avšak bližšie nešpecifikované, procesné porušenie v konaní správnych orgánov s tým, že skutkový stav pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu, a to tak prvostupňového ako aj druhostupňového, bol náležite zistený. K námietke žalobcu, že odborový orgán sa k prepusteniu policajta z dôvodu nekompletnosti spisov nemohol vyjadriť, krajský súd uviedol, že odborový orgán polície v zmysle ustanovenia § 225 ods. 2 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ nemusí vysloviť súhlas s prepustením policajta, zákon predpokladá iba prerokovanie návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru s odborovým orgánom, čo sa v danom prípade aj udialo.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, keď žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaný nemá na náhradu trov konania právo zo zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca mal za to, že v žalobe dostatočným spôsobom opísal skutočnosti na základe ktorých možno skonštatovať, že rozhodnutie žalovaného je v rozpore s právnymi predpismi. V tejto súvislosti žalobca

poukázal na to, že podkladmi rozhodnutia v konaní o rozklade boli nezákonne získané dôkazy, keď zápisnice o výsluchu členov hliadky zo 17. januára 2011 sú absolútne totožné, čo preukazuje záujem správneho orgánu vykonať výsluchy tak, aby sa zhodovali a čo spôsobuje ich nezákonnosť. Členovia hliadky boli v konaní o prepustení vypočutí napriek tomu, že neboli zbavení mlčanlivosti, čo má vplyv na zákonnosť takéhoto postupu. Žalobca mal tiež za to, že nakoľko telefonický hovor nie je procesným výsluchom svedka, nie je možné za dôkaz považovať ani prepis telefonického hovoru oznamovateľa priestupku. Navyše tento bol vypočutý len v konaní o priestupku, kedy odmietol vypovedať a do konania o prepustení bola táto zápisnica bez ďalšieho prevzatá. Záverom poukázal na to, že rozhodnutie o rozklade sa odvoláva aj na stanovisko odborového orgánu, pričom podľa jeho vyjadrenia sa z dôvodu neúplnosti spisov nebolo možné vyjadriť k prepusteniu policajta. Odborový orgán žiadal o doplnenie spisu a do tej doby nesúhlasil s prepustením žalobcu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia z 21. januára 2015 (vyjadrenie k žalobe, č. l. 22-26), v odvolaní vyjadreným názorom žalobcu nesúhlasí a má za to, že v podanom odvolaní žalobca neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, ktoré by boli dostačujúcim dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, pričom v zmysle zásady *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 249 ods. 2 O.s.p., nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzený, pričom výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí vadami, ku ktorým musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok namietala (§ 250j ods. 3 O.s.p.). Na podporu svojich tvrdení poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutiach napr. Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 127/07-21, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009 a sp. zn. 8Sžo/547/2009. Považoval odvolaním napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami O.s.p., ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, krajský súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie

správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívnych spisov správnych orgánov oboch stupňov a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu. S poukazom na uvedené potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži na odstránenie väd právoplatného rozhodnutia, ktoré spočívajú v rozpore rozhodnutia so zásadou zákonosti upravenou ust. § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“). Na odstránenie väd spočívajúcich v porušení zásady materiálnej pravdy upravenej ust. § 3 ods. 4 Správneho poriadku slúži nariadenie obnovy konania. Na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nemá účastník konania právny nárok.

Predmetom preskúmania rozhodnutí v mimo odvolacom konaní je ich zákonnosť. Správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania má dve možnosti, a to, ak zistí, že rozhodnutie je vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, rozhodnutie zmení, alebo zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody (vo forme rozhodnutia), a ak zistí, že rozhodnutie nie je vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, zašle o tejto skutočnosti tomu, kto podal podnet na preskúmanie rozhodnutia, písomné oznámenie, pričom v takom prípade sa rozhodnutie nevydáva. Ak by však nezákonnosť rozhodnutia bola spôsobená porušením zásady materiálnej pravdy, do úvahy by prichádzala obnova konania, upravená v ust. § 62 až 64 Správneho poriadku. Podanie žalobcu z 24. júna 2014 v znení doplnenia a opravy z 30. júna 2014, ktorým sa domáhal preskúmania (žalobou napadnutého) rozhodnutia mimo odvolacieho konania, bolo súčasne aj návrhom na obnovu konania. Správny orgán preskúmal predmetné podanie žalobcu, ako aj súvisiaci administratívny spis a v rámci konania o podnete na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania dospel k záveru, že predmetné rozhodnutia boli vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, na základe čoho rozhodol podnet na mimoriadny opravný prostriedok zamietnuť ako nedôvodný, o čom zaslal žalobcovi písomné (žalobou napadnuté) oznámenie. O návrhu na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru bolo rozhodnuté rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-

454-2/2014 z 20. augusta 2014, ktorým bol návrh žalobcu zamietnutý. Rozklad žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu bol rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-80/2014/OPK zamietnutý a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-454-2/2014 z 20. augusta 2014 bolo potvrdené.

Predpokladom začatia konania o preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania je zistený rozpor so zákonom. Dôvody uvádzané žalobcom (či už v podnete, žalobe alebo odvolaní) o nezákonnosti dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie a námietky nedostatočne zisteného skutkového stavu, už boli predmetom súdneho prieskumu, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5Sžo/14/2013 zo 17. decembra 2013 zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/161/2011-76 z 26. októbra 2012 tak, že žalobu zamietol, pričom k (prakticky totožným) námietkam žalobcu ohľadne nezákonne získaným dôkazom uviedol:

„Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákon č. 73/1998 Z. z., z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

K námietke žalobcu, k vedeniu vozidla a jeho prítomnosti na mieste vodiča vo vozidle v čase zastavenia a kontrolovania hliadkou PMJ, najvyšší súd žalobcu upozorňuje, že rozhodujúcou pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi pred službu konajúcou lekárou MUDr. S. V. v FNsP Kramáre - Bratislave za prítomnosti hliadky F50 W., F., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu.

Služobná prísaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania, sa nestotožnil s názorom krajského súdu. Považuje za dostatočne preukázané, že žalobca porušil povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadali s obranou žalobcu založenou na tvrdení svedka X. Q., že žalobca nebol vodičom kontrolovaného osobného vozidla. Tieto tvrdenia považuje za účelové a smerujúce len k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie. Najvyšší súd, vychádzajúc z úradného záznamu hliadky PMJ, o dôveryhodnosti ktorého nemá dôvod pochybovať, ako aj z logickej úvahy o možnosti „presadnutia“ žalobcu zo sedadla spolujazdca na sedadlo vodiča, a to s prihliadnutím na jeho tvrdenia, že tak urobil z dôvodu zapnutia výstražného znamenia (svetla), má súladne s názorom žalovaného správneho orgánu za to, že táto alternatíva sa javí ako nemožná realizácia v priebehu niekoľkých sekúnd, keďže policajná hliadka v úradnom zázname uviedla, že „ihneď“ po zastavení prenasledovaného vozidla, svoje služobné vozidlo zastavila za uvedeným prenasledovaným vozidlom a počas jeho prenasledovania mala stály vizuálny kontakt zo zadnými obrysovými svetlami prenasledovaného vozidla. Taktiež je potrebné uviesť, že je nepravdepodobné, aby si žalobca za účelom zapnutia výstražného znamenia presadol z miesta spolujazdca na miesto vodiča ihneď po tom, čo údajný vodič motorového vozidla X. Q. z neho vystúpil a z miesta utiekol z dôvodu obáv možného postihu. V úradnom zázname sa rovnako neuvádza, že by policajná hliadka videla vybehnúť z vozidla nejakú osobu, pričom najvyšší súd v danej veci považuje za relevantnú tú skutočnosť, že žalobca, pokiaľ založil svoju obranu na tej skutočnosti, že predmetné vozidlo nevedol, žiadne skutočnosti mu potom nebránili v tom, aby sa na výzvu príslušníkov PMJ podrobil dychovej skúške, prípadne odberu krvi, ale hlavne neuviedol, že motorové vozidlo viedol X. Q., ktorý z miesta utiekol, pretože požil alkoholické nápoje a mal obavu z možného postihu. Túto skutočnosť žalobca oznámil, až v čase, keď bolo voči nemu začaté konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm.

e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. S prihladením na túto skutočnosť, ako aj na to, že X. Q. sa na políciu prihlásil až 10. januára 2011 po jeho stretnutí so žalobcom, najvyšší súd obranu žalobcu, ako aj svedeckú výpoveď X. Q. vyhodnotil ako účelové. Upriamiac pozornosť na uvedenú skutočnosť, najvyšší súd uvádza, že dokazovanie v danej veci bolo vykonané zákonným spôsobom, keď za nosný dôkaz bol žalovaným správnym orgánom, zhodne s prvostupňovým správnym orgánom, prijatý úradný záznam členov hliadky PMJ, ktorého vážnosť nie je možné v danej veci spochybníť ani výpoveďou kamaráta X. Q., a to s poukazom na logické posúdenie žalobcom tvrdenej skutočnosti, za využitia zákonom dovolenej správnej úvahy.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákon č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhliadol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodnené, poukazujúc na to, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.“

Navyše, v rámci súdneho prieskumu žalobou napadnutého oznámenia prichádzalo do úvahy len skúmať, či postup, ktorý vydaniu oznámenia predchádzal a oznámenie samotné, sú v súlade so zákonom. Najvyšší súd konštatuje, že žalobca v žalobe, a ani v odvolaní, neuvádza žiadne dôvody, ani iné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť postup žalovaného v rámci vybavovania podnetu žalobcu z 24. júna 2014 v znení doplnenia a opravy z 30. júna 2014 na preskúmanie rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011 mimo odvolacieho konania.

Postup správneho orgánu bol v súlade so zákonom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému ich náhrada zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť

dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.